

skulde sikre imod, at disse ny Indtægter, som nu tilfaldt Kommunen, bleve betragtede som en uventet Ekstraindkomst, som det nu gjaldt at finde Anvendelse for, og saa til Formaal, man ikke vilde have indladt sig paa, naar man kun havde været henvist til sine tidligere Indtægter og Skatter. Og at saaledes Formaalet, Lettelse i de kommunale Byrder, blev glemt. Jeg skal erindre om, at den allerførste Gang, de Reedtz-Thottske Forslag bleve forelagte, var der stillet lignende Forslag dels med Hensyn til Nedsættelse af Skatteprocenten i Kjøbenhavns Kommune og dels lignende Indskrænkninger for de andre Kommuner. Det hedder saaledes i de til Lovforslaget benyttede Bemærkninger — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier heraf —: „Det Værn, der gennem disse Bestemmelser“ — de Bestemmelser nemlig, som findes i de gældende kommunale Love — „er skabt for Skatteyderne over for kostbar Forvaltning og deraf følgende overdreven Skatteudskrivning fra de kommunale Bestyrelses Side, vilde nu lide et Skaar, for saa vidt den ældre Skatteudskrivningsret forblev uforandret, uanset at betydelige Beløb af Statsskatter stilles til Kommunernes Disposition, og et saadant Resultat vilde komme i Strid med Grundtanken i nærværende Lovforslag, som netop tilsigter Lettelse af de kommunale Byrder“.

Det var altsaa Forslagets Tanke fra første Gang, det forelagdes, og denne Grundtanke fandt fuldt ud Tingets Tilslutning og har stadig fundet samme Tilslutning i de Aar, vi have forhandlet Sagen. Udvalget paa et enkelt Medlem nær stiller altsaa Ændringsforslag. Jeg vil nævne, hvad man her lader blive staaende af Regeringsforslaget, og hvad man forandrer.

Jeg skal da for det første erindre om, at nu gælder det baade for Amtskommunerne og for Købstadskommunerne, at de for at udskrive over $\frac{1}{5}$ af Gennemsnittet af de 3 sidste Aars Skatter skulle have Indenrigsministeriets Samtykke, medens Sogneraadene skulle gaa til Amtsrådet for at faa Samtykket. Her foreslaas nu den Forandring, at det er ikke Gennemsnittet for de sidste 3 Aar med Tillæg af en Femtedel, der danner Grænsen, men det er det højeste Skattebeløb, der i de sidste tre Aar er udskrevet, og det højeste Beløb vil jo som Regel være det sidste Aars. Her er altsaa ikke det Spillerum som tidligere, hvilket for Sogneraadet var 50 pCt. og for Amts- og Sognekommunerne 20 pCt., men der kræves særlige Bestem-

melser for overhovedet at maatte udskrive et større Skattebeløb, end der er udskrevet i noget af de sidste 3 Aar med Fradrag af Statskassens Tilskud. Nu var det efter Regeringsforslaget for Byraadens Vedkommende saaledes, at tages Beslutningen af et almindeligt Flertal, altsaa af over Halvdelen af Kommunalbestyrelsens tilstedeværende Medlemmer, saa skulde det gaa paa samme Maade som for den nu gældende Lov, Bestemmelsen skulde stadfæstes af Indenrigsministeriet. Men der var samtidig foreslaaet, at der kunde være Tilfælde, hvor man slet ikke behøver at gaa tilbage til Indenrigsministeriet for at faa Tilladelse, nemlig naar Beslutningen var tagen af $\frac{3}{4}$ af Kommunalbestyrelsens Medlemsantal. Ved Udvalgsflertallets Ændringsforslag er man bleven staaende ved Regeringens Forslag, at Grænsen er naaet, saa snart man er kommet til det højeste Skattebeløb, der er udskrevet i noget af de 3 foregaaende Aar med Fradrag af Statstilskuddet, men Bestemmelserne om ad hvilken Vej og paa hvilken Maade Forhøjelsen kan vedtages, ere ændrede til, at Beslutningen skal tages af et Flertal af Medlemsantallet i to paa hinanden følgende Møder ved to Afstemninger med mindst 14 Dages Mellemrum. For Købstadskommunerne gælder allerede nu i det væsentlige denne Bestemmelse. Købstadskommunalloven af 26de Maj 1868, § 19 bestemmer, at Budgettet undergives to Behandlinger med mindst 8 Dages Mellemrum. For Sognekommunerne er intet saadant foreskrevet, der er der kun een Behandling. Flertallet foreslaar altsaa en Sikring mod Overrumpling og overilede Beslutninger i Kommuneraadene, derved, at Sagen skal gøres til Genstand for 2 Behandlinger og Afstemning hver Gang, men Hovedsagen er dog, at Beslutningen skal tages af et Flertal af Kommunalbestyrelsens samtlige Medlemmer. Der er jo en ret betydelig Forskel paa, om en Sag, der kræver forøget Skatteudskrivning, kan vedtages af et Flertal, naar Kommunalbestyrelsen er beslutningsdygtig, altsaa naar der er 1 over Halvdelen til Stede, eller som det her forlanges — af et Flertal af vedkommende Kommunalbestyrelses hele Medlemsantal. Man kan sige, at over for Sognekommunen betyder det mindre, idet Bestemmelsen ikke forhindrer, at Repræsentanterne for den højstbeskattede Femtedel, kunne vedtage en saadan Beslutning mod den almindelige Vælgerklasses samtlige Repræsentanter, som paa Forhaand udgøre et Mindretal. For Byraadene har det derimod